

Utorok 27.8. 2013 Letom svetom

Kvapky dažďu dopadajú ticho na predné sklo. Až mi z nich nabieha husia koža. Ešte pred chvíľou nás trápili 40-stupňové horúčavy a teraz mám pocit, že leto je nenávratne preč. Alebo so sebou zo Slovenska do Parížu nesieme jeseň. Ako naschvál znie z rádia pieseň „Whereawhere you go always take good weather with you“. Zaškerím sa na tata a ešte hlbšie sa zaborím do sedadla. Deti zalomili na zadných sedadlách. Čím sú staršie, tým sa s nimi jednoduchšie cestuje. Milla má svoj tablet s rozprávkami a Arlanovi zatiaľ stačí jeho milovaná plyšová ovečka, ktorú nosíme všade so sebou. Stačí, aby zbadal autosedačku a už aj sa do nej štvirá. Na moment zavriem oči. Ako je možné, že tých 5 týždňov na Slovensku tak rýchlo preletelo?

Slovensko Štitáre

Ak niečo nefunguje, tak poriadne. Večer pred odchodom som nabalila kufor. Nezabudla som na žiadnu životne dôležitú maličkosť ako je ovečka, knižka o rybe Tidlerovi, či Ovomaltine pre Millu na raňajky. Vstávať sme mali o 2.00, no, Milla predbehla budík o 30 minút s bielou tvárou a slovami: „Budem vracať.“ Nevadí. Snažím sa ignorovať kyslý zápach v kúpeľke a nastupujem do auta. Napchali sme doň všetko. Milla vyzerá pokojne. Ponárame sa do tmavej teplej noci. Ako pravidelne nás neprekvapia zátarasy na diaľniciach, ktoré sa rekonštruujú. Strácame obchádzkami hodinu. Keď konečne nájdeme cestu von z Paríža, Arlan sa zobudí a silne rozplače. Vytiahnem ho zo sedačky a rovno ma ovracia. V očiach mám kopec otáznikov....príde mi to ako scenár z Nového Zélandu. Asi po 4 hodinách cesty mi ostáva zle a po príchode do Nemecka, si u Maierovcov želám jediné, vidieť, čo najskôr posteľ. Poobedie sa tato vracia z práce v Erlangene a po chutnej večeri, čo Maria navarila, letí priamo na toaletu. Do rána vracia ešte niekoľkokrát.

utekajú rýchlo. Väčšinou sa začínajú o 5.00 ráno. Arlan totiž stáva s prvými vtákmi a ide rovno do záhrady. Tiež si rád močí ruky v bazéne...iba mám strach, aby do neho nepadol. Tara je jeho stálou obeťou. Pchá jej prsty do nosa, uší a ťahá s nadšením bradavky. Sem-tam do toho cmukne...takže to pochopil. Mamina má pred sebou veľkú udalosť: Štitárske spojenie národov – obecné slávnosti, kam jej prídu hostia z viacerých krajín. Organizácia musí byť 100%, čo vyžaduje mnoho síl.

So Zuzkou prežívame posledné dni v práci. Potom sa sťahuje do Viedne za Stanom. Životné rozhodnutie, čo nebolo vôbec najjednoduchšie. Ale má pred sebou nový začiatok, aj keď s mnohými nezodpovedanými otázkami. Dôležité však je, že sa rozhodla spraviť krok do neznáma. Odísť, opustiť to, čo ju zväzovalo. Minulosť, spomienky, práca bez možnosti postupu.

Ráno vyrážame o 4.00. Dúfame, že cesta na Slovensko bude lepšia. A aj je. Deti sú ok. Mne sa trasie ešte žalúdok a tato je trochu bledý. Beria deti rovno do Štitár, kým ja ostávam v Bratislave na Luckin (Zuzkina kamarátka) dvojčikovský babyshower. A potom už týždeň naplno v Štitároch. Teploty prekračujú tridsať stupňov. Milla má aj odvahu skákať s dedom do bazéna. Dni

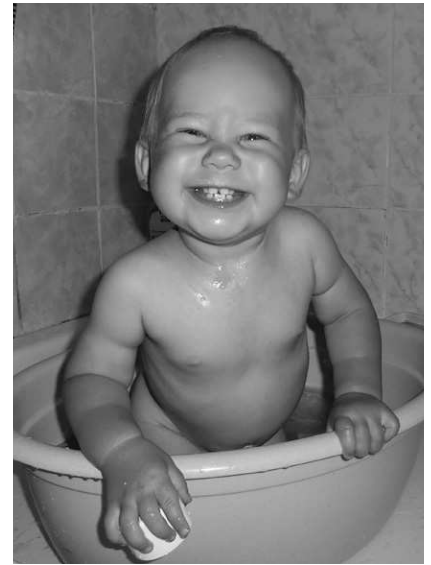

Branč

S presunom do Branču sme vstúpili do neskutočných horúčav. Na teplomere bolo každé poobedie cez 40 stupňov. Bazén bol v podstate nevyhnutnosť. Arlana sme hneď prvý deň ostrihali. Doslova všetci, lebo ho bolo treba držať. Trvalo mi 3 dni, kým som prijala, že už nie je bábätko...je to chlapček, teda chlapisko, riadny. 1. týždeň bol doma ocino a Millu som dala do denného tábora do bilingválnej škôlky. Iba na doobedie. Témou týždňa bola archeológia a piráti. Milla statočne ronila slzy každé ráno. Na 3. deň už vyzerala so separáciou zmierená a dostala horúčky. Po 3 dňoch začal Shrimpie. Asi z tepla. Nevadí. To už mala dovolenku aj mamina a začal sa týždeň zábavy a objavovania, lebo prišiel i Willi z Čiech. Každý deň sa spolu čľapotali v bazéne na dvore a najväčšiu radosť mali, keď k nim skákal tuleň –

dedo.

S Mackou sa nám podarilo párkrát vybehnúť do posilňovne a strávili sme aj pekný deň na kúpalisku v Patinciach. Nechýbala klasická opekačka celého Bilikovského klanu. Ujo Piťo s tetou Magdou momentálne fičia na surovej strave, čo by sa hodilo ujovi Milanovi. Jeho zdravotný stav je zlý. Hrozí mu bypas, má vysoký tlak a žalúdočné kamene. Borka sa stále rozčuľuje. Nečudo, sú zavretí v jej malom bytíku už 4 mesiace.

A potom prišiel tato. Nachystala som sa na neho novými sexy šatami a vyrazila na letisko. Očakávaný

efekt sa dostavil. Aj tata prekvapila kratka sukňa:0 Čakala nás stretávka z gympla po 15 rokoch. Už sme naozaj takí starí? Pripravili sme sálu v kultúrnom dome v Štitároch, nakúpili vody, prichystali kvíz z matematiky a už len čakali koľko sa nás zide. Účasť sľúbila slovenčinárka pani Lišková. S pribúdajúcimi hodinami som nás napočítala 17. Polovica. Atmosféra však bola príjemná. Akoby sme len pred nedávnym vyšli zo školy. Všetci mi prišli spokojní s tým čo majú, čo dosiahli. Nik nebol zatrpknutý alebo nepríjemný, Možno aj to bolo tajomstvo ich účasti... Čerešničkou na torte bola p. Lišková. Sršala svojím „odpisovacím“ optimizmom. Hneď po príchode vytiahla náš abecedný zoznam, kde mala zaznamenané, kto sa zúčastnil na akom divadelnom predstavení. Pamätala si také detaily, že nám padala až sánka. Dodatočne každého jednotlivo vyspovedala a zapísala si detaily. No, a vyzerala super dobre.

Východné Slovensko

Po stretávke som ledva otvorila oči. Neboli sme dlho. Do posteli sme sa dostali už okolo 3.00 ráno. Možno to bolo zmenou počasia alebo celkovým napätím a očakávaním. Bolo treba pobaliť a vydať sa na dovolenku. Auto už nepraskalo v švíkoch, takže sa išlo pohodlnejšie. Prvou zastávkou bol Slovenský Raj, kam sme zobrali aj Slávinových rodičov. Ako obvykle sme zakotvili v penzióne Sabína. Cítíme sa tam vždy výborne, hlavne v kuchyni.

Ocino ešte nikdy do Raja nevkráčal, tak mal veľké očakávania. Na rebríky sa s deťmi nedalo, tak sme sa na 2. deň rozdelili. Oni si dali niečo rebríkové. Milla už nešla do nosiča a tato ju striedavo skladal a vykladal na plecيا. Arlana som mala v nosiči ja. Stretnúť sme sa mali na Kláštorisku. 2-hodinová ľahká túra nám obom s tato kvôli riadnemu stúpaniu dala zabráť. Shrimpie si pospal na chrbte a po výstupe zasadol rovno k bryndzovým haluškám.

S deťmi sa už chodí jednoduchšie. Vieme ich prestravovať. Milla toľko nevymýšľa ako voľakedy. Cestu späť sme mali potom spoločnú s rodičmi. Milla si ju odšľapala po svojich, celé 2 hodiny. Babina jej rozprávala o vílach. Milla ich videla všade. Ako lietajúce semienka, sediace na vtákoch, ako motýle.... najlepšia motivácia na turistku. Večer odkvácila do 1 minúty.

Na druhý deň si dali náročnejšiu túru iba chlapi a my sme sa vybrali do neďalekého Funville – miesto hier pre deti v prerobenej maštali na družstve. Paráda, deti sa prehrali a o Mille som takmer hodinu ani nevedela. Potom sme sa rozlúčili a pokračovali sami do Košíc pozrieť Markovcov. Nakúpili sme makové záviný a nasledovala cesta na východ (ten z popradský bol doposiaľ najchutnejší). Ako 1. zastávku sme zvolili jediný slovenský gejzír v Herľanoch. Mille to tam nejako nevoňalo, asi jej to pripomínalo geotermálnu oblasť na Novom Zélande. Popri vyše hodinovom čakaní, sme si vypočuli pár rómskych hitov v podaní malých cigánikov spievajúcich okolo gejzíru.

Z gejzíru sme si to popri Zemplínskej šírave šupli do Vihorlatu. Arlan po obede zaspal v nosiči a my sme nakrmili ryby v Morskom oku. Neodolali sme 2-hodinovému výstupu na Sninský kameň, odkiaľ naň bol nádherný výhľad. Milla si znovu odšľapala cestu späť. Tato čítal odkazy víl na stromoch a zistil, že nás budú čakať dolu pri jazere. Popri hraniciach

s Ukrajinou sme si vychutnávali cestu do Stakčína pri

Bukovských vrchoch. Páčila sa mi príroda aj fakt, že je tu omnoho menej ľudí a rozprávajú po rusínsky. Pozrieť si pôvodný prales bukových lesov bol v pláne už mnohé roky a konečne sme ho uskutočnili. V Stakčine sme mali objednaný hotel Armales na 3 noci. Starý, no prerobený hotel nás prekvapil. Pekná izba a dobré jedlo. Dokonca nám i vyprali na požiadanie veci.

Vo štvrtok sme sa vydali na 1. túru. Zaparkovali sme v najizolovanejšej slovenskej dedine Runina, odkiaľ sme pešo pokračovali na Ďurkovec. Tato musel znovu celý čas rozprávať o vílach. Telefonoval im, dohadoval sa, kde nás budú čakať a Milla mu úplne všetko zožrala. Stále sa pýtala a pýtala a tato vymýšľal a vymýšľal. A keď raz nevedel odpoveď, povedala mu Milla vážne: „*Tak, vidíš, a toto nevieš, tato.*“

Arlan mi spal na chrbte a nevadilo mu ani silné potenie. Keďže cesta trvala 2 hodiny, vyzbrojili sme sa jogurtmi a hneď ako sme dolapali dych po strmom výstupe na hrebeň, sme usadili deti do trávy a každý jedného nakímil. Po hrebene šlo niekoľko prevažne poľských turistov, ktorých sme krmiacou scénkou riadne zabavili. Všade kolo sme videli čučoriedky. Napchávali sme sa ostošesť a Milla po chvíľe spravila

svoj krok vpred: 1x kakala po čupiačky v prírode. Do hotela sme prišli až večer a zaspali hneď po večeri s deťmi.

Vlnitý východ Slovenska je posiaty cerkvami – drevenými kostolíkmi. Väčšinou sú grécko-katolícke, či pravoslávne, no nájdú sa aj rímsko-katolícke. Každá dedinka si nejaký zachovala a v jednej sme našli aj ich zmenšeniny. V piatok sme mali na pláne začať výstup v najvýchodnejšej dedine Novej Sedlici. Netušíme aký bol jej názov v rusínčine, no, dediny mali dvojazyčné označenie. Bolo horúco a čakal nás Národný park Poloniny, časť Stuzica, ktorá zasahuje do Ukrajiny a Poľska. Počas 2-hodinovej túry sme nestretli žiadneho turistu. Arlie znovu odľukoval na chrbte a Milla vymýšľala stále nové a nové príbehy o vílach. Prišli sme až po Stuzický potok.

Ďalej sme sa neodvážili, lebo sa blížil čas obedu a nemali sme nič pripravené. Pomaly sme sa vracali späť a vychutnávali si tichú prírodu. Stále som rozmýšľala nad tým, ako sa konalo putovanie národov a ako napríklad takí Slovania prišli na toto územie. Ako je možné, že vedeli prešťverat' vysoké kopce a zliezť prudké kotliny. V Novej Sedlici sme našli penzión Kremenec a po štvrtýkrát sme si dali halušky. Aby sa aj deti trochu vyjašili, poobedie sme sa rozhodli pre biokúpalisko v Snine. Pekný areál, upravený pre rodiny s deťmi. Voda je filtrovaná cez kamene a rastliny z jedného bazénu do

druhého. Už bola trochu chladná, minimálne pre mňa.

V sobotu sme vyplatili hotel a vydali sa späť. V Humennom sme si prezreli najmenší skanzen slovenskej dediny na Slovensku a pokračovali smerom na Bardejov. Po ceste sme sa zastavili na zrúcanine Brekov. Ako sme prechádzali dedinkami, čudovali sme sa nad ich názvami. Niektoré sme počuli prvý raz v živote. Obedom v Bardejove sme sa posilnili na popoludnie, kedy sme ešte stihli drevený kostolík v Hervatove – pamiatku zapísanú v UNESCO. A zakotvili sme u Goralov v Pieninách, pri poľských hraniciach, aby si tato s Millou splavili Dunajec. Ja som zatiaľ s Arliem krepčila na ľudové pesničky na festivale goralskej hudby v Lesnici. Na večer nás čakala už len cesta späť do Štitáru.

Boli sme unavení ako mačky. Aby nám nebolo ľúto, zrazili sme na diaľnici za Banskou bystricou líšku, čo nám odtrhlo evidenčné číslo a časť spodného krytu podvozku. Vďaka Bohu, že sa nestalo nič horšie, alebo že to bola iba líška... Otočili sme sa a podarilo sa nám číslo nájsť.

Posledný týždeň pobytu na Slovensku tato robil v Bratislave. Preto sme ponavštevovali všetkých známych a cez Nemecko sa znovu dali na spiatočnú cestu. O týždeň začína škola. Milla už teraz avizuje, že do francúzskej nechce ísť. Počasie je stále príjemné, ale už nie horúce. Každý deň sme vonku. Viem, že o mesiac sa počasie zmení k upršanému a smoklavému, a tak to bude najbližších 6 mesiacov, kedy si veľa vonku neužijeme. Vyzdvihli sme väčšie husle pre Millu a odvčera opakujeme variácie. Uvedomujem si, že Kasia je preč. Už nebudú spoločné stredajšie obedu a klábosenie po telefóne. Zatiaľ sa snažím nemyslieť na to, aké to bude, keď sa do nášho stereotypu vkradne clivota a samota. Celý čas, čo sme boli na Slovensku, sme so Slavinom riešili budúcnosť. Ísť naspäť na Slovensko, teda prijať ponuku, čo dostal zo slovenskej Arevy, ktorá je však veľmi nezaujímavá po náplňovej stránke. Alebo zostaneme za ťažších podmienok, kedy nám firma nebude preplácať byt. Budeme si musieť nájsť asi o polovicu menší byt a priškrtiť rozpočet tak, aby sme dokázali vyžiť a poplatiť Mille školu a ostatné výdaje. Asi siahneme na úspory. Zostať, či nezostať? Rozoberáme to každý deň. Za a proti, výhody a nevýhody. Čo vlastne chceme od života? A v podstate, nech to počítame, ako chceme, ostať tu, znamená, že budem musieť čo najskôr do práce. A tých 40 dní dovolenky? Ako ich minieme, keď nebudeme mať za čo? Ach, vôbec to nie je jednoduché. Na 2. strane, britská škôlka v Bratislave vyjde tiež na 1000 Euro mesačne na 1. dieťa... a pre Arlana d'alšiu? A výplata je tiež preč....

Pondelok 9.9. 2013 Víkend v Normandii

S príchodom jesene o v Paríži ide s počasím vždy dolu vodou. Doslova. Začne pršať a v podstate prší až do marca-apríla. Vo štvrtok som našla ubytovanie a po 1. školskom týždni, sme sa šli vyvetrať k moru. Milla tak isto potrebovala trochu času mimo, aby strávila nástup do škôlky. V stredu mali „Gouté“ vo francúzskej, kde mala ostať iba na hodinu. Plakala a plakala a nechcela ma nechať odísť. Nakoniec, ju musela odtrhnúť nová učiteľka Fanny. Dúfam, že bude verná svojmu menu a bude zábavná. Zato Arlan, ten by nedbal ostať. Napochodoval nebojácne do triedy a zasadol medzi chlapcov, hrajúcich sa s autíčkami. V jeho očiach horelo rozhorčenie, keď som si ho dovoľila odtrhnúť zo stoličky, kam sa vydriapal a spokojne s asistentkou kreslil na papier. Myslím, že bude na kolektív pripravený už budúci rok. Budem však pripravená ja? Vo štvrtok sa nastupovalo na celý deň. S prekvapením, žiaden plač. Milla najprv zistila, či je tam už Tatiana, jej najlepšia kámoška, a potom sa už ani neobrátila na prekvapenú mamu stojacu medzi dverami. Iba som sledovalo trochu ostýchavé, vysoké dievčatko. Už to nie je moje bábätko... Po škôlke sme sa šli vybehať do parku. Až do odpadnutia. Domov som ich v kočiку musela tlačiť oboch.

Cesta do Bricqueville prebehla pomerne rýchlo a pred 21.00 sme si sťahovali kufr do útulnej izbičky v 150-ročnom kamennom dome. Domáci boli veľmi milí a izba bola doslova čarovná. Tón v tóne ladili prikrývky, vankúšiky a závesy. Milla skočila na „svoju“ posteľ a vykrikovala: „Vďaka ti Bože, za takúto posteľ. Pači sa mi!“ Nasledujúce ráno nás čakala pláž a pláž a znovu pláž. Nič iné sme na pláne nemali. A tak sme sa potulovali a prehrabávali vyplaveniny na Omaha a Utah beach. Stavali hrady a obranné valy pred prílivovou vodou, kedy sme všetci museli makat', ako kázala Milla: „Zachráňme ho tato. Makaj, makaj. Už ide voda!!!!“ Arlan väčšinou k zrúteniu hradu dopomohol. Alebo zbieral kamene, chodil vo svojich ružových jahôdkových gumákoch,

a hádzal ich do vln. Najprv do nich chcel skákať a potom pred nimi utekal. Počasie bolo príjemné, okolo 20 stupňov a aj očakávaný dážď sa nám nejako vyhol. Respektíve pršalo, keď sme boli v reštaurácii.

V nedeľu sa program opakoval s malou obmenou, že sme šli na Gold beach a navštívili 2 cintoríny z 2.

svetovej vojny. Milla sa celý čas vypytovala na vojnu a na hroby. „Prečo sú všade kríže a sem-tam hviezdy? Ako hlboko sú mŕtve telá a čo sa s nimi deje? Prečo museli všetci zomrieť? Všetci raz zomrú? Aj Boh?“ A tak som vysvetľovala a vysvetľovala. Niekedy som nevedela, čo odpovedať. Pamätám si, ako som sa voľakedy tešila na čas, kedy sa budeme môcť takto rozprávať. A keď je to tu, tak mi je smutno, lebo si uvedomujem, že rastie a čas sa už nikdy nevráti späť...

Pondelok 16.9. 2013 Začiatky

Po týždni v škôlkach sa dá povedať, že sme zvladli začiatok hladko. Milla už neplače. Či je nadšená z francúzskej, sa dá len ťažko povedať. Má dni, keď chce aj doma hovoriť po francúzsky. To ma uistuje vo výbere škôlky na Slovensku – francúzska. Ostáva už iba zistiť, či ju zoberú i na začiatku roka, kedy sa končí prvý polrok. Vo štvrtok sme absolvovali 4,5-ročnú povinnú prehliadku. Meria 105 cm a váži neuveriteľných 17 kg. Skoro mi spadla sánka. Veď pred pol rokom mala iba 15. Celú prehliadku zvládla bravúrne, dokonca z nej mala radosť. Robila presne tak, ako od nej lekárka vyžadovala. A prvýkrát nemala nič, za čo nás zbuzerovať. Dokonca nám napísala i lístok na vložky do topánok, o ktorý som ju prosila už rok. Arlan si na prehliadke znovu precvičil hlasivky. Reval odušu. Má cez 80 cm a 11.5 kg. Dostal 2 stupenia a ohodnotenie, že je to dosť jedovatý a ukričaný typ. Hm, súhlasne som prikývla. Radšej som mlčala o jeho novej záľube hrýzť ostatné deti jeho veku a výšky. Asi by mi dala, ako obyčajne. Raz zaútočil na rovnako starého chlapca na ihrisku. Ani som nestačila zareagovať, hoci som bola hneď vedľa. Zakusol sa mu do líca a ledva som ho odtrhla. Malý chlapec plakal. Ani sa mu nečudujem, mal riadnu otlaku. S poľutovaním som sa ospravedlnila šokovanej mamičke. Nasledovala otázka, do ktorých jasiel chodí. „Do žiadnych, to ho učím ja sama doma,“ pomyslela som si.

Zároveň som si spomenula na príhodu z predchádzajúceho dňa, kedy malý divoký Francúz sotil Arlana a ešte po ňom aj prešiel. Vôbec mu nevadilo, že mu topánkou stupil do tváre. Vedela som, že je zle. Vzala som ho na ruky a vytiahla vreckovku, aby som mu poutierala krv, čo sa mu valila z hornej prerazenej pery. Frantíková opatrovateľka všetko videla, prišla k divochovi a povedala mu, že to nebolo pekné. Vzala ho za ruku a odišla. Ani ju nenapadlo sa spýtať, či je Arlan v poriadku, alebo povedať „Prepáčte.“ Nie, chybu si Francúzi nepriznajú. Bod číslo 1. pri výchove.

Včera ma Milla prekvapila otázkou: „Mami, Boh je žena alebo muž?“ Uf, skoro mi vyliezli oči z jamôk. Snažila som sa vysvetliť, že Boh je podľa mňa oboje, lebo stvoril muža a ženu na svoj obraz. Chvíľu nad tým rozmýšľala a nakoniec to zakončila: „A možno je Boh víla. A všetky víly bývajú s ním.“

Chudák Slávi má mizerný mesiac. Najprv si zranil koleno pri behu. Potom si vyvrtol členok pri súťaži v behu po lesoch a od minulého týždňa ho trápia zuby. Vo štvrtok mu robil zubár rovno 3 naraz. Na 2 nasadzoval korunku. Prišlo mi to nejako rýchlo, keďže rontgen ukázal, že pri koreni sa nachádza ložisko hnisu. Nasledujúci deň ho začalo bolieť ďasno a v sobotu začal napúchať. V noci som sa snažila dovolať na pohotovosť. Ale jasné, pohotovosť tu nefunguje. Musel počkať do nedele 10.00 a ísť do vedľajšieho mesta, kde bol zubár, čo mal pohotovosť. Nespravil však nič. Iba snímku, z ktorej usúdil to, čo sme vedeli a napísal antibiotiká a lieky od bolesti, čo vôbec nezaberajú. Tato vyzerá ako sysel a trpí ako kôň. Dúfal, že mu dnes jeho zubár pomôže. No, ten len konštatoval, že je to bežná reakcia a napísal ešte silnejšie antibiotiká. Dnes sa vrátil hneď po obede domov a pracoval zavretý v pracovni. V sobotu má bežať 105 km.... Zvládne to?

Štvrtok 19.9. 2013 Lekári a lekári

Tato - sysel' pomaly odpúcha...alebo sme si už zvykli a príde nám úplne normálny. Ťažko povedať. V každom prípade je september mesiacom návštev lekárov. Potom, ako som sa ukázala svojej obvodnej s bolesťami chrbta, navštevujem už 3 mesiac osteopata. Po ďalšej návšteve obvodnej, som skončila na 2 rontgeni, tentokrát s krížami. Aj ja som z obrázku dokázala zistiť, že mám zakrivenú chrbticu v krížovej oblasti. Následovala návšteva u podologičky, ktorá skonštatovala kratšiu pravú nohu. O 1 cm. Skoro mi oči vypadli. Ako to, že som to sama nezistila? Vďaka gymnastike a Pilatu. Telo mám pružné, tak som si udržala rovné nohy a panva sa natočila doprava, aby kompenzovala kratšiu nohu. Haha. Prišlo mi to až smiešne. Keď mi však podologička dala pod pravú pätu 1cm vysokú vložku, mala som pocit, že som zrazu nejaká rovnejšia. Takže ma čaká vložka v pravej topánke pod pätou a dostala som sľub, že moje bolesti krížov sa do mesiaca rapídne zlepšia. To sa teším. Mám pocit, že po prekročení 30-čky ma bolí všetko, takže taký sľub....balzam pre dušu. Pred odchodom na Slovensko (rozhodnutie ešte nepadlo), musím ešte stihnúť gynekológa a zubára, aby som na Slovensku mala na 1 rok pokoj. Nielen pokoj, ale aj 100% preplatenie nákladov. Myslím, že na Slovensku taký komfort nebudem mať☺

Milla objavila prvú francúzsku nadávku: „*kaka boudin*“ – niečo ako „doriti“. Keď mi povedala „KB“ po prvý raz, skoro som onemela. Nasledovalo krátke zhrnutie výrazu a dohoda, že takéto výrazy nepoužívame. Uvidíme, čo príde ako ďalšie. Tatovi musím zatrhnuť dospelácke ekvivalenty: „Merde a putain.“

Pondelo 23.9. 2013 Drevenie ja nohy mám II.

Víkend bez tata a Milly sa vliekol. Bolo príjemné mať iba Arlana, no, obom nám bolo akosi smutnejšie. Arlie v sobotu hľadal Millu vo všetkých izbách. Poobede si už nespomenul. Avšak, keď išiel spať, nejako som chodila ja z jednej izby do druhej. Milla trápila žaby v Branči a tato už 7.00 bežal. Počasie im vyšlo. Ráno bolo síce sychravo a hmľisto, no, celé oobedie svietilo slnko. Na 105 km trasu s +4000m prevýšením sa vybralo do 200 šialencov. Podobne ako tato, hore kopcom rýchlo šliapali a dolu sa bežalo. Niekedy bežali iba sami dvaja s Flošom, inokedy v skupinke. Hlavne vtedy, keď z krovia niečo zabručalo. Okolo Vtáčnika sa nachádzajú medvede. V momente, keď zvuk prešal vzduch, sa zmobilizovali všetci, i tí, čo už boli na konci so silami. Tato mal krízu na 76 km. Mal pocit, že už neprejde ani kilometer. Vtedy si hovoril nejaké grónske príslovie: „*Keď sa ti zdá, že už nemôžeš, tak si v polovici svojich síl.*“ Predpokladala som, že okolo polnoci, budú v cieľi. Keď som mu zavolała, prekvapil ma skleslý hlas a mini rozhovor. Už sa mu nechcelo ani hovoriť a ešte mali nejakých 6 km do cieľa. Bola tma ako vo vreci a všade samé blato. Zložila som telefón a snažila sa zaspáť. Nedalo sa. Došiel? Nedošiel? Zvláštne, keď som bola 2 noci sama, spala som ešte menej, ako keď je Slávi doma.

Arlan mal letecko čítací víkend. Posledný týždeň sa nejako rýchlo rozhovoril. Rozpráva takmer stále. Niečomu rozumiem, niečo si domyslím a niekedy iba prikyvujem, ale nemám šajn. Po niekoľkých mesiacoch, si Shimpie minulý týždeň prvýkrát sadol ku knižke a chcel ju čítať. Nie ju dotrhať, či rozobrať. Teraz mi nosí knižky stále a všade. Síce niekedy pretáča strany skôr, ako stihnem dočítať, ale počúva. Začali sme i s Little Reader. V rovnakom veku ako s Millou. Vždy pred poobedňajšou siestou. S radosťou beží k počítaču, len čo mu to navrhнем. Okrem toho sa naučil svojo „airplane“ – lietadlo. Keďže letisko je iba 40 km, je vidieť a počuť lietadlá každých pár minút. Arlie si nenechá ujsť ani jedno. Na každé ukazuje a vykrikuje. Popríklad príde za niekym, je jedno, či aj cudzím, a snaží sa mu vysvetliť, o čo ide.

